2e JAARGANG No. 11 15 BLOEIMAAND 1938

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD TOT
VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

OPSTELRAAD: MALIEBAAN 35, UTRECHT
UITGAVE: NENASU — POSTBUS 2 — LEIDEN
INSCHRIJFGELD: f 1.50 PER JAAR (f 0.75 PER HALF JAAR)
POSTGIRO 207915 (TEN NAME VAN „VOLK EN VADERLAND")

Fierheid

Sinds lang bevocht de grave Gent, de vrije stede,
en grave en Gentenaars verlangden naar de vrede ;
men staakte moord en brand, en op een zekeren dag,
ten vrije vreê gereed en eerelik verdrag,
reên Gentenaars, gemanteld en in 't goud geregen,
den hertog-graaf Filip al door de velden tegen.
't Klaroen schalt in de verte en Gents gezanten staan.
Te midden stuivend stof naârt statig langs de baan
de trotsche grave en rond hem, prachtig om te aanschouwen,
de bonte stoet der heeren en der eedle vrouwen :
De Gentsche poorters, fier en hunner stede weerd,
begroetten heusch den stoet, maar bleven op hun peerd.
En prachtig reed de schare binnen Doorniks wallen,
en spreidde bont en weemlend door de wijde hallen
rondom den gouden zetel waar met trotschen zin
ging tronen d' hertog met der lieve gemalin.
De Gentsche poorters kwamen, en een hunner zeide,
daar hij, met hoofschen groet, een handschrift openleide :
„Heer grave, vrouw gravin, u groet uw goede steê,
en biedt u, zoo 't u mag gelieven, deze vreê."
en las het pergament. De grave in korte rede
zei : alles was hem wel en dat hij schonk de vrede.
„Maar", voegde hij er bij, „daar ge ongehoorzaam en
weêrspannig zijt geweest mij die uw heere ben,
zoo zult gij *knielen* om de vrede die 'k belove."
Die grave was een waal gekweekt ten franschen hove.

De Gentenaars en roerden niet, en eenen stond
was alles stille en zweeg verwachtend in het rond.
„Heer graaf," zei een gezant, „„geen een van ons wil knielen."
Filip, vrij spreken ongewend en vrije zielen,
schoot uit en riep: „dan krijgt gij mijne vrede ook niet !"
Zijn Vlaamsche gemalin een zucht ontsnappen liet
en keek, half wondrend, half bedrukt, naar de gezanten.
De hovelingen wezen hun van alle kanten
dat zij op staanden voet den knieval zouden doen:
want d' hertog beefde er bij. Maar kalm, gerust en koen,
de Gentsche poorters spraken hem in korte rede :
„Heer grave, geef bescheid ! Wat melden wij der stede ?"
De hovelingen morden grimmig: „Ongehoord."
De hertoginne keek bedrukt en sprak geen woord.
Filip schoot woedend uit, verweet den Gentenaren,
al wat men in Parijs van Vlaanderen wist te maren,
verweet hun hoogveerdij en wederspannigheid,
maar bovenal dier ijzren koppen koppigheid,
en : „Laat ons proeven wie van ons zal koppigst blijven,"
riep hij, „of neen, hoe ver ge uw koppigheid zult drijven !
Den knieval of den oorlog onverbiddelijk !"
— "'t Waar : „knieval of de dood" ons antwoord bleef gelijk."
Het antwoord hong ter lip, maar de eedle gravenede *)
zeeg bij Filip ten gronde en zuchtte smeekend: „Vrede."
Filip keek neder en het zoete wezen zag
dat smeekend, bijna weenend, hem te voeten lag,
en voelde liefde en woede worstlen in zijn ziele.
„Sta op," sprak hij bewogen, maar zijne oogen vielen
op 't kalm gelaat der Gentsche poorters daar voor hem,
en schoten schichten. Maar weêr bevend klonk de stem
der lieve teedre vrouw die zuchtte en smeekte : „Vrede !"
Filip en kon niet meer. „O trotsche, trotsche stede,"
sprak hij, „gaat aan en dankt uw vreê mijn gemalin."
En groetend hoofsch hun grave en dankbaar hun gravin,
gerust en kalm vertrokken de eedle Gentenaren.
Helaas, waar is der Oudren fierheid NU gevaren !

ALBRECHT RODENBACH.

*) Gravin.

Met opgewekt gelaat

De Lente laat ons de schepping zien met blij gelaat en daarom is zoovelen de Lente het liefst van alle jaargetijden.

Want in de ziel van den mensch is een heimwee naar waarachtige blijdschap.

Dat goed te weten, kameraden, is voor ons van de allergrootste beteekenis. Het wijst ons den weg in onzen strijd, die immers gaat om niets minder dan dit: het volk, waarvan wij levende deelen zijn, te maken tot een gelukkig volk, dat waarachtige blijdschap kent.

Nu is de bron van deze blijdschap voor ons, die gelooven, God en al wat uit God is. Waar de orde van God verstoord wordt, daar vliedt de blijdschap, waar die orde herstel vindt, daar keert de blijdschap weer. Ons heimwee naar blijdschap, naar levensvreugde is in de kern der zaak het verlangen naar een goddelijken glimlach over ons doen en laten.

Wij zijn geen kerkhervormers, wij spreken hier niet in godsdienstig leerstellige woorden en wij laten terzij in welke zinsvormen deze waarheid voor onderscheiden gezindten zou moeten gegoten worden om aan de eischen van „het dogma" te voldoen.

Dit willen wij maar zeggen: de overtuiging in ons dragende, dat het Nationaal-Socialisme, zooals dat in en door de N.S.B. levend geworden is onder ons volk, ten doel heeft werktuig te zijn tot herstel der goddelijke ordening in ons gebroken maatschappijleven, mogen wij ook de zekerheid hebben, een volk voor te gaan naar een gelukkiger toekomst, naar een leven van meer waarachtige blijdschap.

Blijdschap in het geloofsleven.

Blijdschap in den arbeid.

Blijdschap in de aanraking met onze volksgenooten.

Blijdschap in de vervulling van hetgeen ons als onze taak, hoe eenvoudig die zij, werd te doen gegeven.

Gij gevoelt den geweldigen zin van dit besef.

Denk het maar eens even rustig door: een blijdschap, die alle gebieden des levens omvat: niet een Zondagsche blijdschap des geloofs alleen, die 's Maandags weer ondergaat in een hard werkbestaan, dat als een vloek op de ziel ligt en ook niet een ongekunstelde blijdschap over allerlei stoffelijk en uitwendig genot, zooals de marxistische heilstaat van dezen aardschen goederenrijkdom die belooft. Nog veel minder de zelfzuchtige en valsche blijdschap van den liberalist om de veroverde plaats in de wereld van vrijheid der sterksten ten koste der zwaksten en evenmin de schijnheilige verheuging van den zich in eenig alleen-zaligmakend geloof verkneuterenden kerkist, voor wien heel de wereld overigens slechts een knekelvallei of een duivels-dansplaats is.

In plaats van dit alles de nationaal-socialistische, in het wezenlijke christendom de bron ter voortdurende zelfloutering vindende blijdschap, die alles en allen omvatten wil, voor zoover het in de lijn van Gods volken-ordening binnen ons Staatsverband mogelijk is.

In het teeken dezer blijdschap strijdende, is het duidelijk, dat wij met opgewekt gelaat staan in slagorde.

Zeker, de zaak, waarom het gaat is een diep-ernstige zaak. En deze ernst zal geteekend zijn op het gelaat van hen, die het diepst dien ernst — het leed van het dwalende volk — doorvoelen.

Maar hoemeer het de ziel doordrenkt, dat we, aan het eind van onzen weg, staande op den bergtop der overwinning in de kracht Gods, mogen schouwen over een volk, dat zijn levensgeluk hervond, hoe lichter zal de glans zijn onzer oogen en hoe blijmoediger de uitdrukking van ons wezen.

Met opgewekt gelaat, niet met oppervlakkige, kunstmatige lachrimpels op farizeïsche tronie, denk daarom, kameraad!

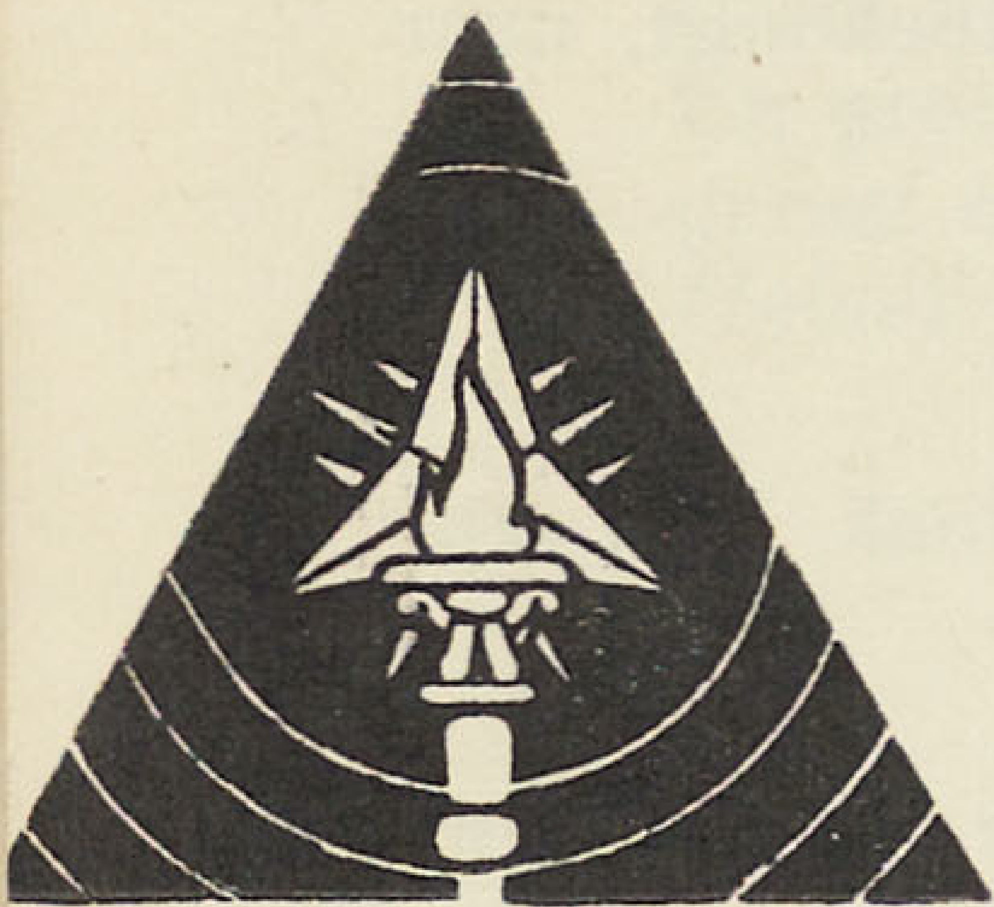
Laat ons ervoor zorgen, het gelaat van het Nederlandsche volk te veranderen, door, gelijk in alles, ook hierin het voorbeeld te geven.

Let eens op, hoe weinig werkelijk blije gezichten ge tegenkomt op straat, op plaatjes in de krant, zelfs in uw kerk.

Dat komt, doordat het gelaat nu eenmaal de spiegel der ziel blijft. Een volk, dat geen innerlijke blijdschap meer kent, vertoont geen opgewekt gelaat. Daarom behoeft voor ons niemand meer een verhandeling op te stellen over den zieligen toestand van ons volk, de gezichten zeggen genoeg en als ge er acht op gaat geven, zult ge gauw zeggen: ja, zoo is het.

Daarom, onder ons: weg met de rimpels, weg met de oogen der wrekende gerechtigheid! Een eerlijk, ernstig, maar opgewekt gelaat, een gelaat, dat de spiegel is van een ziel, die waarlijk ziel is en waarin woont de edele strijdlust om de waarachtige blijdschap. Dat is het gelaat van den Nationaal-Socialist.

B. W.

Voorwaarden door het Nationaal-Socialisme gesteld

Het Nederlandsche volk moet een eenheid worden. Al wat die eenheid schaadt, is uit den booze en moet door den Nationaal-Socialist met kracht bestreden worden.

Een der middelen om die eenheid te vernietigen is het in het leven roepen van klieken, die zich beter wanen dan de rest en dan het recht meenen te hebben om zich af te zonderen.

Aan den anderen kant verkondigt men, dat er algemeen menschelijke waarden zijn boven rang en stand en nationaliteit verheven. Maar nie-

mand vraagt zich eigenlijk goed af, wat algemeen menschelijk is. Het bezit van tien vingers en tien teenen is algemeen menschelijk. Wie zal zich daarop beroemen? Als men goed kijkt zijn ook de andere algemeen menschelijke eigenschappen doodgewoon. Zij kunnen toch nooit als argument worden aangevoerd tegen het streven naar nationale eenheid!

Dan is er ook nog het argument, dat er in elk volk uitblinkende figuren zijn en dat die zich tot elkaar aangetrokken voelen. Dat mag, maar als b.v. de man van wetenschap zich meer verwant gaat gevoelen met een vreemden intellectueel dan met eigen grootvader of diens gelijken, met den Nederlandschen boer, of ambachtsman, dan is dat ergerlijk of deernis-wekkend.

Er is echter niets tegen het vormen van internationale banden en tegen samenwerking, *mits* onder toezicht van het staatsgezag.

Wereldorganisatie's, die het werkelijke heil der geheele menschheid beoogen, kunnen nooit tegen de eenwording van een volk gekant zijn. In den Nationaal-Socialistischen Staat is er dan ook voor elken godsdienst plaats, die niet vijandig staat tegenover de eenwording van het volk.

In Nederland bestaan vele Christelijke kerken en sekten.

Wij hebben geen tijd om te wachten met de eenwording van ons volk, totdat de overgroote meerderheid óf Roomsch Katholiek, óf Calvinistisch, óf gelijkzinnig-vrijzinnig Protestant is geworden, óf zich bij de Oxford-beweging heeft aangesloten in zóó grooten getale, dat we practisch in Nederland één geloof zouden hebben.

Wat blijft er dus over als eenige mogelijkheid voor de eenwording van ons volk? Verdraagzaamheid en uitsluiting van elk der sekten — als zoodanig — aan de regeering.

Deze verdraagzaamheid geldt niet de anti-God-beweging. Deze vorm van onmaatschappelijkheid te laten begaan zou geen verdraagzaamheid meer zijn, maar grove nalatigneid.

De anti-God-beweging is een zuiver gevoelsproduct, al wil ze het ook doen voorkomen op de rede te steunen. De natuurwetenschap heeft erkend, dat naast elke werking in de natuur als gevolg van een „oorzaak" ook een werking bestaat als gevolg van het te bereiken „doel". Daarmee is aan het zielloos materialisme en aan de anti-God-beweging elke redelijke steun ontvallen.

De anti-God-beweging is een zuiver gevoelsproduct; het is óf een ziekelijk uitwas van een onbewusten haat tegen het gezag, óf een bewust gewilde ongebondenheid, soms ook een mengsel van beide.

De N.S.B.er volge dus ook in geloofszaken onzen Leider: verdraagzaam, maar niet karakterloos, of kortzichtig.

De groote meerderheid van ons Nederlandsche volk heeft nog ontzag voor hoogere beginselen. Het Christendom werd den Germaanschen volksstammen soms met het zwaard opgedrongen. Dat het nochtans, óók wanneer dat het geval geweest is, diepen wortel heeft kunnen schieten in het Germaansche hart, ligt daaraan, dat het hoogste Christelijke gebod zoo goed aansloot bij de godsdienstige voorstellingen der oud-Germanen, die zich één voelden met hun volk èn met hun God.

Want Jezus gaf geen twee hoogste geboden, maar één hoogste gebod, dat een onverbreekbare eenheid vormt.

Men kan God niet liefhebben zonder zijn naasten lief te hebben als

zich zelven, en men kan zijn naasten niet liefhebben, zonder God, waaruit alles tot ons komt, boven al lief te hebben.

Ook zagen onze voorouders in de Christelijke prediking van gelijkheid voor God een belofte van bestendiging der oude zeden of van terugkeer tot den oud-Germaanschen tijd, toen er nog geen standen waren.

Wanneer de Christelijke leer in ons land verkeerd werd toegepast, dan ontstond een verzet, waaraan tenslotte geen kerkelijke macht weerstand kon bieden. Een voorbeeld vinden wij in de hexenprocessen en in de invoering van den brandstapel. — Voor de invoering van het Christendom kende het oud-Germaansche recht het genade-recht voor den krankzinnige. Eerst in de middeleeuwen werden onder den invloed van het Kanonieke Recht der Roomsche kerk, krankzinnigen, omdat de priesters te kort schoten in hun vermogen duivelen uit te bannen, naar den brandstapel verwezen. Tenslotte kwam het Noord-Germaansche volk hiertegen in opstand. Het bloed kroop ook hier waar het niet gaan kon, totdat het tot een uitbarsting kwam.

Hoeveel andere voorbeelden zijn er niet te vinden van een onchristelijke toepassing der leer.

Wanneer in den feodalen tijd in een krijgshaftig adelijk geslacht voor den derden en vierden zoon geen plaats was op het riddergoed, dan trokken die zonen veelal uit naar streken, waar gevochten werd, of — werden ook wel priester. Hun geoefendheid in den wapenhandel, thuis geleerd of van de broers afgekeken, brachten ze mee in de kerk, vaak ook hun vechtlust en heerschzucht.

Later werd door de families der fabrikanten, ondernemers en handelaren aan de kerk menigen zoon afgestaan, die de praktijken van het kapitalistisch stelsel niet aflegde bij de priesterwijding.

Nog later onder het democratische regeeringsstelsel bekenden vele priesters zich tot de democratie en haar practijken.

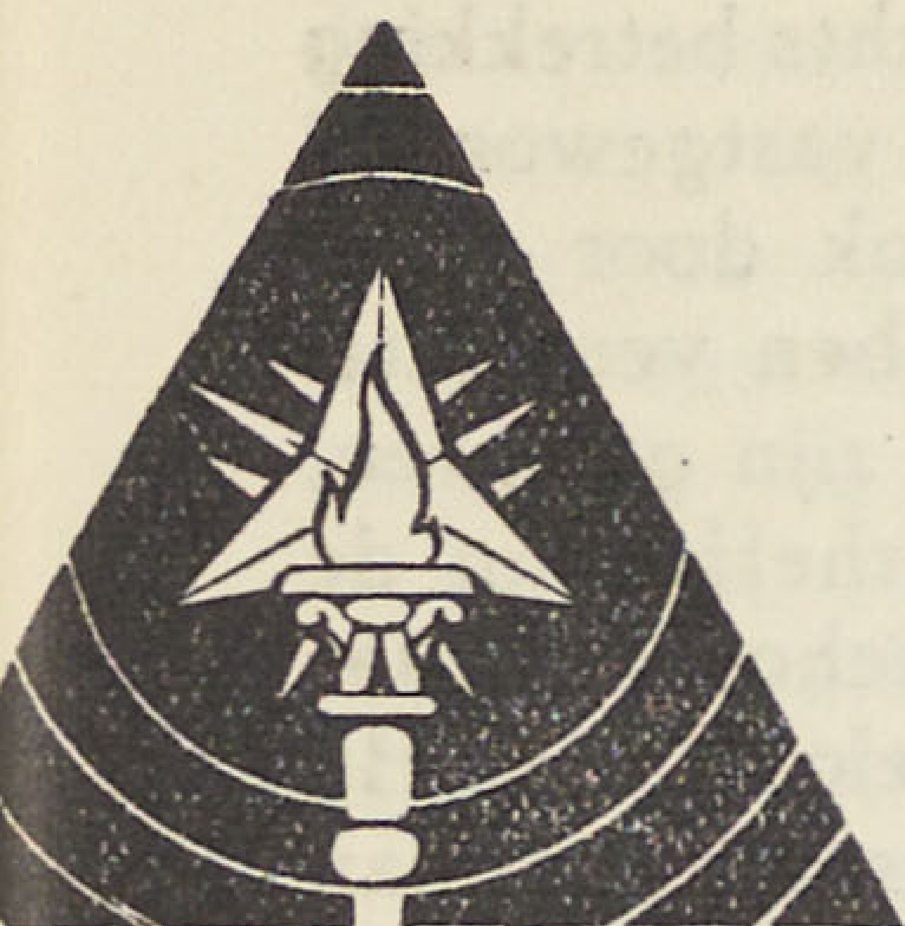
Wanneer er fouten gemaakt werden en nog gemaakt worden, ligt dat niet aan de leer, maar aan de menschen, die er bij zijn.

Ieder is een kind van zijn tijd, zegt men. Maar ieder is nog meer een kind van zijn volk. Deze laatste waarheid is opzettelijk weggemoffeld.

Aan den N.S.B.er de taak om deze waarheid weer tot haar recht te doen komen.

En dat kan hij door in alles een goed voorbeeld te geven, zoowel in kameraadschapszin, offervaardigheid, opofferingsgezindheid als in streng zedelijk gedrag en daardoor ook in de Christelijke naastenliefde. Hij zal moeten toonen een man van de daad te zijn!

v. H.

Het Nederlandsche Nationaal-Socialisme een.... wereldbeschouwing?

Dezer dagen ontving ik enkele vragen, die mét de beantwoording van de als onderwerp aangegeven vraag tegelijk haar oplossing vinden. De bedoeling was, dat in „Ontwakend Volk" deze belangrijke aangelegenheid zou worden onder de oogen gezien.

Gaarne ga ik dadelijk op dit verzoek in, want, inderdaad, een duidelijk antwoord is voor al onze kameraden zeker van het grootste belang.

De vraagsteller merkt aan het slot van zijn bondig schrijven op: „Ik denk bij deze vragen aan het *Duitsche* Nationaal-Socialisme, welks wereldbeschouwing (uitgedragen door A. Rosenberg) mijns inziens in *strijd* is met de Christelijke".

Hier duikt al dadelijk een groote vergissing op. Men overschat den invloed van A. Rosenberg ten zeerste. *Zijn* wereldbeschouwing is *beslist niet* de ambtelijke weergave van de Duitsche Nationaal-Socialistische Beweging. In hoeverre de Führer de leerstellingen A. R.'s deelt, weet ik niet, maar herhaaldelijk werden de in den „Mythos des XXen Jahrhunderts", en in andere werken van R. tot uiting gekomen wijsgeerige beschouwingen als volstrekt persoonlijk gekenteekend, en wel ambtelijk. Dit laatste zelfs, niettegenstaande Rosenberg Rijksminister is en voor Cultuurvragen de verantwoordelijke man is.

Het Nationaal-Socialisme *als zoodanig* leidt niet, nòch rechtstreeks, nòch onrechtstreeks naar de wereldbeschouwing van een Rosenberg heen.

Er zijn heel wat R.K. Kerkvorsten, die het Nationaal-Socialisme niet slechts *noodzakelijkerwijze* aanvaarden, maar die het van ganscher harte omhelzen en als in geen enkel opzicht tegen een Katholiek-geestelijke leer indruischend belijden. Evenzoo is dit met het grootste deel der Protestanten in Duitschland gesteld.

Maar, zoo vraagt ge, is dan het Nationaal-Socialisme heelemaal geen wereldbeschouwing? Dit is heusch niet zoo gemakkelijk te beantwoorden. Eigenlijk zou *ik* willen zeggen: Het Nationaal-Socialisme vloeit voor *uit* een bepaalde wereldbeschouwing. Ook daar waar een belijder van het N.S. deze voorstelling niet inziet, ja zelfs loochent, in zekeren zin is er tòch een verband tusschen een bepaalde wereldbeschouwing en de toepassing van de Nat.-Soc. denkbeelden in het maatschappelijke leven.

Wat beteekent het woord wereldbeschouwing?

Het duidt den kijk aan, dien iemand of een groep van menschen op de wereld heeft. Ieder mensch heeft een soort van wereldbeschouwing. Die beschouwing omvat natuurlijk naar gelang de mensch een grootere of

kleinere wereld overziet veel of weinig dingen; ze kan slechts betrekking hebben op de *naaste dingen*, omdat men gelijk een plant, als vastgeworteld leefde op een oppervlak van zeer geringe afmeting en ook door afgeslotenheid van menschen, die zich op deze aarde meer hebben verplaatst en daardoor een „ruimeren" blik verkregen, uiterst beperkt zijn gebleven, maar ze kan ook zeer ver om zich heen grijpen, ja zich verheffen tot de studie van de zonnestelsels en zelfs nog hooger op zoekend schouwen naar Hem, die dit alles tot het zijn schiep en van Wien men gelooft, dat Hij ook al het geschapene goddelijk bestiert en ondanks het ontstaan, bestaan en vergaan, onderhoudt.

De mensch is vanaf zijn geboorte een ontdekkingsreiziger. Wie zal uitmaken of hij in de wieg eerst zichzelf of anderen ontdekt? Ik geloof, de mensch ontwaart zichzelf pas in en door de wereld, waarin hij leeft. Mettertijd ontwaakt in hem het bewustzijn tot een gezin te behooren; de wereld trekt al wijdere kringen om hem heen; omstandigheden en aanleg bepalen voortaan de wijdte van de „wereld", die de denkende aan alle den mensch geschonken zintuigen vraagt. De in Nederland geboren, van Nederlandsche ouders stammende mensch ontwaakt langzamerhand tot Nederlander, tot Wereldburger. Hem wordt geleerd hoe de Nederlanden als zelfstandigen staat ontstonden, de grenzen van de levensruimten van zijn Volk hier op aarde worden hem getoond. Hij verneemt met meer of minder belangstelling van Nederland, dat het een reusachtig Imperium is, door den durf en moed, volharding en vlijt zijner Voorouders gesticht: men vertelt hem, dit Nederland is een *Koninkrijk*, de Oranje's worden hem dierbaar; nu ja zijn kennis omtrent zichzelf, zijn Volk en de andere Volkeren aan zijn grenzen en verderop vermeert zich met den dag.

Hoeveel vragen rijzen in hem op!

Behoort hij tot de werkloozen of tot het gezin van een werklooze, dan zal hij zeker wel eens voor de vraag geplaatst worden: Waarom ben ik, of is Vader werkloos? *Moet* dat zoo zijn; *kan* het niet anders? Er mogen menschen zijn, die alles zoo nemen als het is, hoewel zulken zeker, vooral in onzen tijd, zeer schaarsch zijn. Hij echter, die nadenkt en de gelegenheid heeft zich door studie te ontwikkelen, zal tot de ontdekking komen, dat bepaalde toestanden, in ons geval (werkloosheid) wantoestanden, uitvloeisel zijn van een zekere *wereldbeschouwing*, n.l. de kapitalistische, liberale wereldbeschouwing. Bij nader inzien blijkt deze aansprakelijk te zijn voor alle maatschappelijke noodtoestanden.

Wat nu is deze kapitalistisch liberale wereldbeschouwing, die men ook wel demo-liberale wereldbeschouwing noemt?

Het vrije spel der krachten. Wat ge *kunt* is recht, en mag dus ook. Zedelijke remmen zijn er natuurlijk wel, maar zoo soepel mogelijk.

Voorbeeld:

Ik ben gloeilampenfabrikant en beschik over eenig kapitaal, dat mij in staat stelt de voortbrenging van gloeilampen zoo tamelijk in *mijn* hand te krijgen, zoodanig, dat een andere minder kapitaalkrachtige voortbrenger naast mij niet kan bestaan. Ik voorzie de *wereld*markt. De liberale wereldbeschouwing veroorlooft mij die lampen aan de eigen volksgenooten, ja ook aan de armsten (deze hebben óók de *vrijheid* in het donker te zitten, of zonder radio hun *vrijen* tijd door te brengen) tweemaal zoo duur te verkoopen dan in België. Dat doe ik zonder blikken of blozen, blijf daarbij een oprecht en goed Vaderlander, wordt ridder enz., enz.

Ik kan daarbij zelfs een goed kerkganger zijn, met vrijgevige gebaren bij bijzondere gelegenheden en zal wellicht met een lofrede op mijn degelijkheid, redelijkheid, vriendelijkheid en vroomheid worden begraven.

De uitdrager van deze wereldbeschouwing geeft zichzelf daarvan misschien niet eens rekenschap. Dat hoeft ook niet altijd. Vraagt men hem naar zijn wereldbeschouwing, dan zegt hij wellicht: Ik belijd een Christelijke, R.K., of Calvinistische wereldbeschouwing; of ik ben een aanhanger van Schopenhauer's of Kant's wijsbegeerte. Inmiddels huldigt hij in zijn handel en wandel de alom heerschende liberalistische wereldbeschouwing.

Wanneer een slavenhouder op grond van aanleg of opvoeding goedhartig is voor zijn slaven en liefderijk voor hen zorgt, bestempelen we zijn slavenhouderij toch als *onzedelijk*. De liberale wereldbeschouwing *ontdoet* zich *zooveel* mogelijk van de zorg voor anderen. Laat ieder voor zichzelf zorgen. Het is dus de vleeschgeworden Kaïnsvraag met „neen" als antwoord: Ben ik mijns broeders hoeder?

Het is de door den H. Augustinus genoemde „gratia generalis", of „algemeene genade", die de menschheid weerhoudt het liberale denken en handelen volstrekt door te voeren.

De Nationaal-Socialistische „wereldbeschouwing" staat hier pal tegenover.

Niet alsof zij den den menschen ingeschapen dorst naar Vrijheid zou willen onderdrukken, neen, volstrekt niet, maar, rekening houdend met het feit, dat overal in de natuur de *onderwerping* aan haar wetten den mensch tot haar gebieder en benutter maakt, aldus luistert de Nationaal-Socialist met onderworpenheid naar de oorspronkelijkste natuurvoorwaarden in de menschelijke samenleving en stelt dan bepaalde gegevens, die hij als wetten eerbiedigt, vast. Neemt de menschelijke geest ook niet bij allen de hooge vlucht, de afhankelijkheid van het menschdom van de overige schepping duidelijk overal en ten allen tijde te bevroeden, zeker is het, dat zijn aanleg hem heel bepaalde onderlinge verhoudingen van de menschen leert onderhouden. Hij onderkent de bedoeling der natuur om niet slechts den mensch van den mensch te doen verschillen in aanleg, gaven en hoedanigheden, ondanks het oneindig veel gemeenschappelijke, maar ook dat zelfs diepgaande verscheidenheden tusschen ras en ras natuur*gegeven* zijn, als neger, roodhuid, mongool en blanke.

Tusschen deze rassen zijn grenzen getrokken, die een vermenging van het bloed verbieden, en waar deze grenzen worden overschreden, geschiedt dit niet zonder ernstige nadeelige gevolgen.

Het bestaan van rassen te willen loochenen is belachelijk en misdadig.

Binnen de rassen *beleeft* men verschillende volkeren en stammen. Volgens een ondoorgrondelijk natuurbestel leeft er aan de kust der Noordzee in de Lagelanden een Volk, dat we het Nederlandsche noemen. Het woont van den Dollard tot aan Walloniën, is echter door de dwaze en baatzuchtige willekeur der menschen, tegen de goddelijke en natuurlijke orde in, gedeeld in twee deelen, waarvan het eene deel in één staatsverband met stamvreemden werd gebracht, dat men België noemt. Totdat de natuurlijke orde weer zal zijn hersteld, weten wij, Nederlanders, dat we door de Voorzienigheid een bepaalde levensruimte hebben ontvangen, waar wij in overeenstemming met onzen aard ons moeten ontvouwen en uitleven. Wij zijn een *Volksgemeenschap* en hebben den duren plicht ons eigen, persoonlijk leven zoo in te richten, dat de Volksgemeenschap daar-

door wordt gebaat. De *persoonlijke belangen* kunnen en moeten door de Volksgemeenschap worden geëerbiedigd, evenzoo als deze belangen nooit mogen worden behartigd ten nadeele van de Volksgemeenschap.

Dat is de natuurorde!

Zoo verwachten we het in het gezin; zoo verwachten we het in het groote gezin, de Volksgemeenschap.

We twijfelen niet aan *onzen plicht* voor ons zelf te zorgen. Daarom nemen we voedsel tot ons en kleeden ons, enz. Zoeken en verkrijgen we een gezinsverband, dan treedt er een zekere wijziging in onze bestaansvormen, n.l. wij nemen den plicht op ons, persoonlijke belangen in overeenstemming te brengen en te houden met de gezinsbelangen.

Niemand, die dat niet grif toegeeft. Waarom zou men nu met het oog op de Volksgemeenschap anders denken?

Mijn persoonlijk welzijn houdt ten nauwste verband met het welzijn van mijn gezin, in welke verhouding ik ook tot dit gezin sta.

Mijn persoonlijke vrijheid trok zichzelve, en dit met blijdschap, zekere grenzen, om de vrijheid van het gezin te waarborgen en te bevorderen.

Deze stelregel nu past de Nationaal-Socialist ook toe op de Volksgemeenschap.

Daarin ziet hij de verzekering zijner persoonlijke vrijheid.

Welk een diepe vreugde vervult het hart van den mensch, die in een gelukkig gezinsverband mag leven. De opofferingen, het wederkeerig elkanders belangen ontzien, getroost men zich gaarne en verhoogen de zieleblijdschap.

Net zoo is het, wanneer de Nationaal-Socialistische wereldbeschouwing als boven geschetst, richtsnoer van ons leven wordt en de verhouding tot de Volksgemeenschap bepaalt.

De mogelijkheid der hoogere liefde, voortspruitend uit het gezinsverband is een stuwende, hooger opvoerende kracht. Waar de rechte Vaderlandsliefde opbloeit uit het bewustzijn: „ik maak deel uit van een zekere Volksgemeenschap", worden wondere krachten vrijgemaakt op elk levensgebied, ook op cultureel terrein.

Wie deze denkbeelden wil toetsen aan de wijsbegeerte van een Kant, zal gewaar worden, dat zij juist dat willen, wat deze wijsgeer leert.

Maar wat ons nog oneindig meer verblijdt, is de wetenschap, dat Christus niets anders leerde met den oproep ter vervulling van het grootste, hoogste gebod: „Gij zult God liefhebben boven alles, en *Uwen naaste gelijk U zelven!"*

Onze Nat.-Soc. maatschappelijke orde, die wij willen en die *komen zal,* strookt *volkomen* met een christelijke wereldbeschouwing .

Men kan deze nieuwe orde wenschen, willen en voorstaan ook zonder bewust uit te gaan van een christelijke wereldbeschouwing, maar men zal dan altijd moeten toegeven, dat ze in *geen geval tegen de leer van Christus is.*

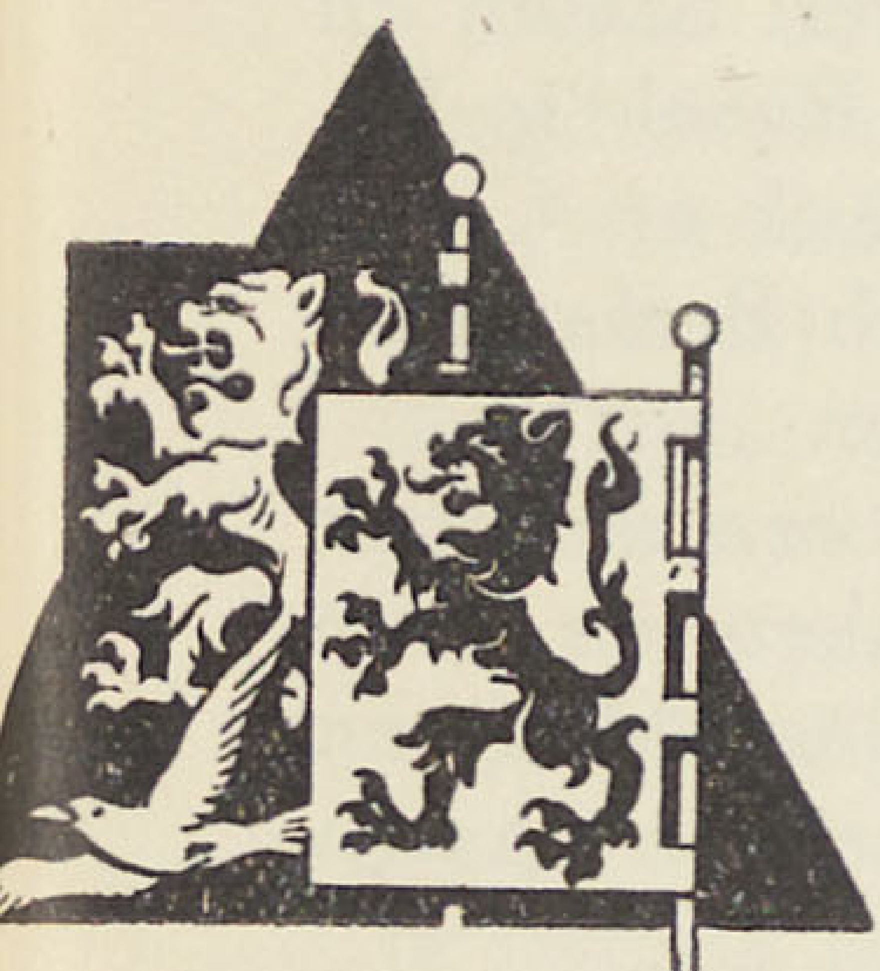
De leer van Christus eischt geen verzaking van het eigen belang: „Hebt Uwen naaste lief *gelijk U zelve!"* Dat wil dus zeggen, vergeet bij de liefde tot Uzelve, die niet zondig is, neen, die U God heeft ingeschapen, de belangen van Uwen naaste niet, d.i. Uw Vrouw, Uw Man, Uw Kind, Uw Maagschap, Uw Volk, Uw Medemensch.

Handhaaf *U zelve. God wil het!*

Maar...... handhaaf Uw *gezin. God wil het!*

Maar, handhaaf Uw *Volk. God wil het!*
Handhaaf Uw *Volksaard. God wil het!*
Handhaaf Uw *Vaderland. God wil het!*
Handhaaf Uw *ras. God wil het!*
Handhaaf Uw *menschzijn. God wil het!*
„Ik zal handhaven!", zegt de Nederlandsche wapenspreuk. Ook dat wil God! Zoo zij het dan!

V.

De Dietsche Landen

II.

De Dietsche landen en Dietschland.

„Dietschland" is dus tot nog toe geen aardrijkskundige of historische benaming. Het is nog maar enkel de revendicatie-leuze [1]) van een volk waarin groeit het bewustzijn van zijn eigenheid, verdrukking en benepenheid.

„Dietschland" is niet enkel de eisch van staatkundige eenmaking en bevrijding van een volk dat naar afkomst en kultuur één is, steeds één was; — het is het verlangen en de wil om mogelijk te maken de ontplooiing van alle nationale krachten tot een eigen levensvorm, tot een politiek en sociaal complex, waardoor het volbrengen onzer volkszending over de wereld zal mogelijk zijn. Dietschland bestaat dus nog niet. Men zegge beter: de Dietsche Landen, of: het Dietsche Land; zooals men vroeger zegde: de Lage Landen bij de Zee.

De Dietsche landen.

Daaronder verstaan wij:

1. *Het Europeesch Dietsche Moederland;* het omvat tegenwoordig:
   a. het onafhankelijk koninkrijk der Nederlanden;
   b. de door het Belgisch koninkrijk der Walen verdrukte Zuid-Dietsche gewesten (onbevrijd Nederland), gaande *niet* tot aan de taalgrens, maar tot aan een meer Zuidelijke lijn, vast te stellen volgens de afkomst der familiën, en niet per gemeente, maar per gewestelijke groep.
   c. Fransch-Vlaanderen, dat wellicht nog eenmaal herleeft, ondanks de uitroeiingspogingen van Frankrijk, zoo keizer- of koninkrijk of republiek.

1) Revendicatie = eisch, opvordering, bijv. van eigendom. (Opstelraad O.V.).

2. *De bezittingen,* eigenlijk als adoptie-landen ten aanzien:
   a. Oost-Indië: Java, Sumatra, Borneo, Celebes, enz.
   b. West-Indië in Midden-Amerika: Nederlandsch Guyana, Curacao, enz.,
   c. Kongo: thans Belgische bezitting, maar hoofdzakelijk door Dietschers bewerkt.

De Zuid-Afrikaansche Unie, met haar aanspraken op heel het Britsche Zuid-Afrikaansche koloniaal gebied en tijdelijk op het mandaatland, zal nevens deze Dietsche Landen een bizondere positie innemen.

In het buitenland verblijven nog veel Dietschers: in de Ver. Staten en Canada: Michigan, Ontario, Manitoba; in Frankrijk: rond Rijsel, in Picardië, Normandië; in Wallonië: industrie-arbeiders rond Luik en Charleroi, in het Centrum; boeren in het Henegouwsche, Waalsch-Brabant en Haspengouw. Zij mogen niet aan hun lot overgelaten worden.

De Dietsche gewesten der Nederlanden vormen bijgevolg een driehoek met als hoekpunten: de Eemsmonding, Welkenraad bij Aken en kaap Grisnesse bij Kales. Zij vormen een groot delta-land van Rijn, Maas en Schelde. Het was zulks nog meer voor het ingrijpen der menschen op den loop der rivieren.

Zooals bij elk delta-land, is zijn grondgesteldheid en de beteekenis van zijn waterloopen enkel te verstaan uit zijn achterland. Tot dat achterland behooren: de Artesische heuvelrug, het Ardensche-, Overrijnsche- en Wezersche Middelgebergte en, vérder nog: het hooger gebergte waar de bovenloop der rivieren ligt.

De grenzen van Dietschland.

De physische en strategische Zuidergrens van het Dietsche landsgebied valt min of meer samen met den Artesischen heuvelrug, het Scharpe-dal, de Hene-, Samber-, Maas- en Vesdre-vallei.

De oude Romeinsche heirbaan van Keulen, over Maastricht, Tongeren, Bavik (Bavay) naar Kamerijk (Cambrai), Atrecht (Arras), Boonen (Boulogne) en het kanaal, volgt eenigszins een zelfde richting.

De huidige taalgrens tusschen Dietschland en Wallonië, — aanduidend wat de Dietschers in den loop der tijden verloren aan het opdringend Latijnendom — volgt insgelijks een W.-O. richting, in 't W. eenige km. meer Noordelijk, in het O. eenige km. meer Zuidelijk verschoven. Rond Tienen snijden taalgrens en heirbaan elkaar.

Aan de Oostzijde valt de Dietsche grens samen met de Rijks-Nederlandsche staatsgrens. Deze is in haar Zuidelijk deel d.i. vanaf den Rijn, door de historische gebeurtenissen zeer willekeurig bepaald, en snijdt volksstammen en dialecten middendoor. Dit is ook wel het geval ten N. van den Rijn, hoewel in mindere mate. De grens ontmoet in de Boertangermoer en in de Eemsmonding een veel natuurlijker scheiding, waardoor Drentenaars en Friezen in den loop der eeuwen meer naar het Nederlandsche Westen dan naar het Duitsche Oosten gericht werden.

De Noordelijke en Westelijke grens (de bekende klok-curve) wordt gevormd door de Noordzee.

III

DE NOORDZEE-LANDEN OF GERMAANSCHE LANDEN

De groote indeeling van Europa.

Om de grondgesteldheid van onze lage landen te begrijpen, moet men het omgevend Middengebergte bij de studie er van betrekken. Ten einde zich een klaar beeld te vormen van de bodembedekking, de kultuurvoortbrengselen en de dierenwereld, moet men nog verder gaan, en ze plaatsen in de klimaatprovincie waartoe zij behooren.

Maar ook de zee behoort ten zelfden titel tot de Dietsche Landen. Zonder haar zijn de vorming van den bodem, de bedrijvigheid der menschen, hun karaktervorming en lotsbestemming niet te begrijpen. Zoo komen wij aan de overzijde der Noordzee, in Engeland, waar een met het *Dietsche* aanverwant volk: het Engelsche, leeft.

Aldus uitbreidend zien wij dat het Dietsche Land niet is: een eiland in een onbegrensden oceaan.

Is zijn eigendommelijkheid groot in alle opzichten, de oorzaken ervan kunnen zoo goed en soms beter in de omgeving dan wel in eigen schoot te vinden zijn, en dat zoowel in een meer verwijderde als in een nabije omgeving.

Het is een eenheid in een grootere eenheid, als een geleding van een grooter geheel. Dit geheel kan men noemen de *Noordzee-landen*, en deze zijn hoofdzakelijk de *Germaansche landen*. Zij nemen het N.W. van Europa in.

Benamingen als West-Europa, Midden-Europa, enz. beantwoorden slechts aan vage structuren, en hebben daarenboven het groot gebrek de aandacht af te trekken van de natuurlijke indeelingen. Hieraan heeft de politiek groote schuld.

Europa — een uithoek van het groote Aziatische vasteland: Eurazië — kan geologisch, ethnisch [1]) en kultureel ingedeeld worden in drie groote deelen, die als de drie groote geledingen of articulaties van Europa kunnen beschouwd worden.

Land-inwaarts zijn zij afgebakend door scheidingslijnen loopend over:

1. Hoogvlakte van Auvergne of Fransch Centraal Massief, de Alpen in Zwitserland en Oostenrijk, de Beskieden en de Tatrakap in het Z. van Polen, de Pripet-moerassen en de tallooze meren vanaf Oost-Pruisen over de Waldaï-hoogvlakte tot aan de Witte Zee.

2. In Oostenrijk scheiden zich van het Alpen-massief de Zuidelijke Alpen af, zich Oostwaarts voortzettend in het Balkan-gebergte dat voortloopt tot nabij Istanboel (Konstantinopel).

3. Een derde lijn gaat van de Pripet-moerassen tot aan den Don en de zee van Azow.

Ten N. van 1 liggen de Noord-Atlantische Europeesche landen; ten Z. van 1, verlengd door 2, de Zuidelijk-Europeesche midden-zeesche landen;

tusschen 2 en 3 de Donau- en Dnieprlanden.

Het eigenlijke Rusland behoort niet tot Europa, maar moet als een echt Aziatisch land met Aziatische bevolking beschouwd worden.

---

1) geologisch = aardleerkundig; ethnisch = volkenkundig. (Opstelraad O.V.).

Noord-Atlantisch Europa kan verder nog ingedeeld worden volgens een lijn loopend over de Beskieden (op 20° O. L.) langs de Sudeten, de Lausitz, Fleming, Luneburgerheide en het Kymbrische schiereiland (Sleeswijk-Holstein-Jutland), Noord-Atlantisch Europa wordt aldus in twee verdeeld: Baltisch Europa en Noordzee-Europa. Een meer ondergeschikte verdeelingslijn gaat in dit laatste van de Alpen over Lotharingen, Wallonië, de Artesische heuvelkruinen en de kruinen der Downs door Engeland.

Het is verkeerd land en zee geheel afzonderlijk te beschouwen.

De oeverlanden haalden hun economisch en ethnographisch kenmerk uit de aanwezigheid der Noordzee, en deze kreeg van de volkeren op haar oevers haar groot belang van zee met intensief verkeer.

Deze oeverlanden zijn: Groot-Brittannië, de Dietsche landen, Duitschland; Noorwegen, Denemarken, Zweden; Ierland en Frankrijk. In meer bepaalden zin de drie eerste.

Dat de Dietsche Landen zich in den loop der eeuwen van Duitschland afzonderden door eigen kultuur en politiek, dat het graafschap Vlaanderen aan de Fransche opslorping het hoofd kon bieden, is voor een groot deel toe te schrijven aan hun ligging, waardoor het hun mogelijk was invloeden te ondergaan van de overzijde der Noordzee, en invloed uit te oefenen; welke invloeden, in hun geheel genomen, van belang waren voor de zelfstandigheid der Dietsche gouwen.

Beteekenis van de Noordzee.

De Romeinen hadden aan de Noordzee den naam Germaanschen Oceaan gegeven. Bij het begin der Middeleeuwen, met Duitschland op haar Oostelijken oever, en met Engeland, waar zich de Angel-Saksers, de Friezen, later ook de Denen gevestigd hadden, op haar Westelijken oever, verdiende zij dien naam ten volle. Zij was waarlijk de Middenzee waarover de Germaansche stammen getogen waren, waarrond zij zich gevestigd hadden om stilaan zich tot christelijke kultuurvolkeren te ontwikkelen. Over dezelfde zee trokken de Vikingen om nieuw bloed te brengen bij hun vervallen voorgangers. In den bloeitijd der Vlaamsche gemeenten en der Duitsche Hanza kwam op haar oevers de handelsverbinding van Noord en Zuid tot stand. Wanneer nog later de groote gemeenschap, van richting veranderende, zich naar het W. en het O. richtte, bleef de oude zee der Germanen nog immer het centrum van bijeenkomst. Toch waren aan het inslaan van een andere richting wel nadeelen verbonden: de excentrische [1]) trek naar het verder-verwijderde Zuiden, Oosten en Westen maakte steeds losser den gemeenschappelijken band van bloed en kultuur, die hen allen tot een groot volk had kunnen binden.

In het tijdperk van den ontluikenden en opbloeienden wereldhandel kwamen de volkeren op de Noordzeeoevers door den kapitalistischen concurrentiegeest tot openlijke vijandschap. In het beslissend uur hunner worsteling tegen Spanje kregen de Dietsche landen van Engeland geen hulp van beteekenis; later nog werd Nederland door Engeland geslagen ter zee, en in een volgend tijdperk nam Engeland ook nog de Dietsche kolonie aan de Kaap. Engeland heeft uit handelsnaijver Duitschland helpen verpletteren. Voor Dietschland voelt Engeland niets. Het liet in

1) excentrisch = uitmiddelpuntig. (Opstelraad O.V.).

1830 de Nederlanden uiteenrukken. Zijn eenige bekommernis geldt: de Oostkust van de Zuidelijke Noordzee in zwakke handen te zien.

Misschien kan eenmaal een Dietsche staat, door zijn karakter en mede door zijn uitzonderlijke ligging, tusschen twee naijverige groote Germaansche volkeren een verstandhouding en samenwerking in Germaanschen geest tot stand helpen brengen. *)

Eenheid van het Noordzee-gebied.

Het grootste deel van het West-Europeesche land- en zeeterras wordt ingenomen door het Noordzee-gebied der Germaansche volkeren. Frankrijk ligt daar geheel buiten; Engeland ten Z. van de North Downs en ten W. van de Cotswold heuvels en de Pennine keten.

Het Noordzee-gebied strekt zich uit van aan het onder alle opzichten belangrijk Nauw van Kales tot aan een denkbeeldige lijn die de Orkney- en Shetland-eilanden verbindt met den Nord Fjord bij Jöstedals Brae, het meest Zuidelijk Noorweegsch gletscherland met de hoogste bergtoppen van Scandinavië.

Het Noordzee-gebied bestaat uit een kustgebied, omvattend de lage landen op den O.- en W. oever, kustgebied omgeven door een verder verwijderd randgebied, hetwelk gaat over het Europeesche Middengebergte tot aan de Noordelijke uitloopers der Hoog-Alpen. Tot dit randgebied behooren: Wallonië, Midden-Duitschland, Saksen; en als tweede gordel: Elzas-Lotharingen, Zuid-Duitschland, Zwitserland, Oostenrijk, Bohemen. De Rijn en de Elbe zijn de groote rivieren die in dit gebied doordringen als verlenging van den zeeweg. De andere waterloopen zijn te beschouwen als tusschen-verbindingswegen van die groote bronaderen, als hun gemeenschapslijnen met de omgevende landstreken.

Rond de Noordzee als middenpunt vormen de lage kernlanden het hierboven omschreven gebied: een klimaterisch, aardrijkskundig, volkenkundig geheel, een groote natuurkundige, kultuur-historische en geschiedkundige eenheid.

Klimaterisch vormen zij een bizondere klimaatprovincie: de overgang tusschen een zee- en een vastelandsklimaat, met centrum in de Dietsche landen.

Als *aardrijkskundig* geheel zien wij er: een gordel lage weide- en polderlanden, meestal op de zee gewonnen; daarachter een breeden gordel zandgronden, hier en daar met heide en dennebosschen, en veelal reeds tot kultuurgronden omgewerkt; daarachter een golvende, vruchtbare lössstreek (leemstreek), een tegen het Europeesche laaggebergte aanleunend heuvelgebied.

Geologisch zijn de beide oeverlanden de afdraging naar zee van de produkten door weer en wind van de hoogerliggende omgeving afgedragen.

Ethnologisch werden en zijn deze landen steeds bewoond door volkeren van denzelfden oorsprong. Bij het aankomen van nieuwe stammen werden de andere steeds naar de eindpunten en naar de beschutte verder gelegen streken verdrongen. De „heerenlaag" der nieuwe volkeren vond steeds haar weg over de Noordzee. De domineerende karaktertrek der huidige Noordzee-volkeren: rustelooze zucht naar de eindeloosheid, hebben zij uit het Germaansche element uit de laatste volks„overschuiving".

*) De brug van Mussert! (Noot v. d. Opstelraad.)

Frank, Saks, Angel en Fries weken niet voor de zee. Zij bereikten de lage landen door een gedurig vooruitdringen in Z-W richting, en niet alleen Angelen en Saksen, maar ook Friezen en Zee-Franken staken naar Groot-Brittannië over. Wat zich later voordeed bij de vestiging der Denen in Engeland, had reeds vroeger plaats gehad op de Oostelijke Noordzeekusten van Friesland over Vlaanderen tot aan Boonen (Boulogne).

In onze gewesten ontstond en hield zich staande een *kultuurvorm* die geldt als een der beide polen der Europeesche kultuur, n.l. het Germanendom, waaruit zich ontwikkelen drie volkstypen en volkswezens de Duitsche, de Dietsche en de Engelsche.

Economisch waren en bleven de Noordzee-landen het centrum van den wereldhandel. Doorheen deze landen gingen, in alle tijden en wisselingen der verkeersoriëntatie, de groote verkeerswegen. Daar was de bakermat van het moderne verkeers-economisch stelsel.

Sociaal en *politiek* ontstond in deze landen de eenige institutenorde die zich onder wisselende vormen kon handhaven. Zij was gesteund op het bewustzijn der regionale gebondenheid en op het besef der gelijke rechtserkenning van volk en staat, waardoor steeds elk absolutisme zoo van vorst als van kerk verworpen werd.

Op deze twee beginselen en op den territorialen stand van zaken konden hier drie volksmachten ontstaan die streefden naar de politieke eenheid en zelfstandigheid, en deze nu in meerdere, dan in mindere mate bereikten: de Engelsche staat van Groot-Brittannië, in het eiland op de Westzijde; het Duitsche Rijk over Rijn- Wezer- en Elbe-gebied; de doorheen de geschiedenis zoo deerlijk gehavende Dietsche gewesten: de Lage Landen bij den Zuidelijken, de open boezem der Noordzee, op haar Oostkust.

Maar naar het N., alleen ten Z. palende aan de Noordzee, ontwikkelden zich de Scandinavische of Noord-Germaansche volkeren. 1)

(Wordt vervolgd). D. R.

1) Overgenomen uit „De Blauwvoet", Sprokkelmaand-afl. Jrg. 18.

Met den Zingenden Bard op reis...

Vechters met spade en ploeg in de voren,
Adem en kracht van mijn Volk,
Zorgvol in 't zoet van uw rijpende koren,
't Lied mijner ziel zij uw tolk!
Ik heb een wijs in mijn hoofd voor u allen,
Ik heb een woord voor uw hart!
Komt uit uw hoven en huizen en hallen,
komt naar den zingenden Bard!

Bezield door deze gedachte, begeesterd door het idealisme van dit prachtig meesleepend lied, zijn wij op een herfstachtigen middag aan het einde van 1937 onzen eersten zangpropagandatocht begonnen. In de stad, waar onze Leider woont, stonden wij voor het eerst op de planken. Of het ging? Daverend klonk het lied door de rijen:

Tienduizenden marcheeren,
Maakt voor ons heir ruim baan !
Niets kan de zwarte troepen keeren,
Op ! Achter Mussert aan !

Op de voorste rij stond onze Leider, vol vreugde onzen zang beluisterend. Achter hem een blijde, spontane menigte zingende kameraden, geheel opgaande in de klanken van ons lied. Van de groote stad gingen wij naar de dorpen... Bijkans zestig avonden zijn er reeds gegeven. In Ermelo stonden wij in een leegstaande puddingfabriek. En toch ging het. Neen, het ging zelfs prachtig!

Een zingende Bard maakt vrienden...... en daarom kunnen wij geen leelijke gezichten zien. Een oude man vertelde ons dat hij „nog-nooit-van-zijn-leven" gezongen had, doch de zingende Bard had hem zóó de wijzen ingeprent dat hij 's nachts nog hardop in zijn slaap was gaan zingen. En...... zijn vrouw was een tegenstandster! Je moet maar boffen... In Borculo was een boerenkoolfuif. Steeds als wij een lied gezongen hadden klonk het lied nog eens op een harmonica, bespeeld door een van mijn allerbeste plattelandsvrienden. In de stad van de Deventerkoek zijn wij ook steeds welkom. Zoo ook in Groningen, Arnhem, om de Zeeuwsche eilanden niet te vergeten. Dordrecht — Tilburg — Heemstede — Bergen op Zoom — Kampen — Nijmegen — ...... noem maar op, overal lachende en zingende kameraden. Kameraadschap ! !

Hier op deze plaats past mij een persoonlijk woord. Een woord van innige blijdschap een steentje te mogen bijdragen tot het verwezenlijken van dat heerlijke ideaal, de Nationaal-Socialistische Kameraadschap. Solidariteit in den hoogsten zin van het woord!

Kameraden!

Mijn hart is vervuld van een ontzaggelijke liefde voor U! Zingende menschen zijn gelukkige menschen. Velen trachten in brieven mij dank te brengen voor de dienende taak die ik in de Beweging mag vervullen. Dank mij nimmer meer, Kameraden, doch laat het een uiting zijn van U, dat Gij trouw wilt dienen hém, die ons allen voorgaat: onzen Leider, onzen Mussert!

Daalt uit uw burchten met hoofsche manieren,
Joffers van zwierigen trant ;
Komt met uw buizen en boersche manieren,
Dorpers en Werkers van 't land !
Ik heb een wijs in mijn hoofd voor u allen,
Ik heb een woord voor uw hart !
Komt uit uw hoven en huizen en hallen :
Komt naar den zingenden Bard.

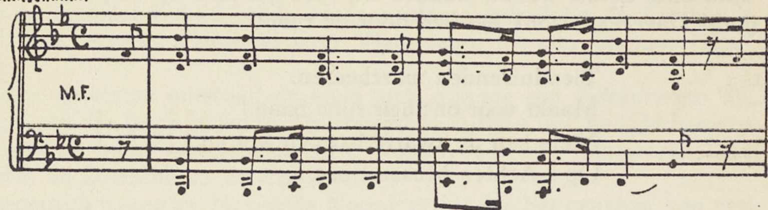
M. S.

Wolfsangellied

MELCHERT SCHUURMAN Jr.

WIJ, NEERLANDS VOLK, VEREEND OM ONZE VANEN MAR-

MARSCHMAAT

CHEEREN MEE, GETROUW TOT IN DEN DOOD! DE STORMKLOK DREUNT EN

ROEPT DOOR ALLE STRATEN: DE TIJD BREEKT AAN VOOR ARBEIDSRECHT EN BROOD.

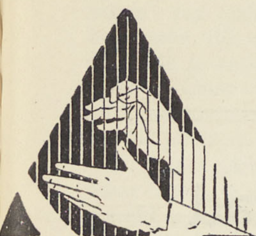
VRIJ.HEID EN RECHT! NOOIT MEER GEKNECHT! 'T VOLK IS NOG STEEDS IN

NOOD. VRIJHEID, ARBEID, BROOD! VRIJHEID, ARBEID, BROOD!

1. 2.

Wolfsangellied

Vrijheid, Arbeid, Brood!

Wij, Neerlands Volk vereend om onze vanen
Marcheeren mee, getrouw tot in den dood!
De stormklok dreunt en roept door alle straten:
De tijd breekt aan voor arbeidsrecht en brood.
Vrijheid en recht:
Nooit meer geknecht!
't Volk is nog steeds in nood.
Vrijheid — Arbeid — Brood! } Bis.

Het morgenrood kleurt onze arbeidsvanen,
Wij zijn op marsch voor 't heilig ideaal!
De Leider roept: de aanval wordt geblazen!
Het uur is daar der groote zegepraal.
Vrijheid en recht:
Nooit meer geknecht!
't Volk is nog steeds in nood.
Vrijheid — Arbeid — Brood! } Bis.

De stormband om, de oogen vastberaden,
Zoo gaan wij voort, tot dienen weer bereid!
Let op den roep, die klinkt langs steeg en straten:
Geen knechtschap meer; ons volk trekt op ten strijd!
Vrijheid en recht:
Nooit meer geknecht!
't Volk is nog steeds in nood.
Vrijheid — Arbeid — Brood! } Bis.

Platteland en Stad

Twee uitspraken stellen wij voorop:

I. Krachtens onze wereldbeschouwing, die uitgaat van eigen volk, moet de eigen bodem den grondslag vormen van ons nationaal bestaan.

II. De nationaal-socialistische gedachte berust in de eerste plaats op een krachtigen boerenstand ter versteviging van onze volkskracht. Wij willen een krachtig, fier volk, dat weer zedelijk sterk en gezond zal zijn en dat wij voor den ondergang willen behoeden.

Met deze beide uitspraken is de kern van ons Nationaal-Socialisme gegeven. De geschiedenis leert, dat — wanneer een volk zijn landbouw verwaarloost en de bodem tot beleggingsvoorwerp is verworden — het einde is gekomen. Zulk een volk verdwijnt dan als zelfstandig geheel, als natie, om plaats te maken voor jonge, krachtige, zich nog van eenheid bewuste stammen of volken.

Wij gelooven nog in ons volk, gelooven nog in de toekomst van den Nederlandschen, van den Dietschen stam. Ons ideaal is te mogen bouwen aan een krachtig, vrij Nederlandsch Volk, levende en werkende op den vrijen Nederlandschen bodem. Dit ideaal echter moeten wij in ons dragen, wij moeten ons bewust zijn van de gebondenheid met ons volk. Dan pas zullen wij oog hebben voor alle deelen van dat volk. De stedeling zal een open oog hebben voor den plattelander als volksgenoot — de boer zal ook het leven van zijn medevolksgenooten in de steden willen kennen en begrijpen.

Wij, Nationaal-Socialisten, zullen daarom moeten leeren schouder aan schouder te staan om die maatregelen straks te nemen, welke moeten dienen tot instandhouding van onzen boerenstand als geestelijken en volkshuishoudkundigen grondslag van onze nationaal-socialistische volksgemeenschap.

Wanneer wij het woord „boerenstand" gebruiken, moet men dit begrip niet te eng nemen. Met boerenstand toch bedoelen wij dat deel der bevolking, dat zich nog bewust is van de eeuwig oude waarden in ons volk, dat nog voelt de gebondenheid aan de aarde, aan familie, sibbe, stam en ras. Het is het volksdeel, dat, ver van het steedsche rumoer en daardoor aan velen in die steden onbekend, door eeuwen heen de beschermer is geweest van de beste overleveringen van ons volk. Het omvat hen, die het volkskarakter, het waarlijk volksche van een land tot uiting brengen, den stempel drukken op den waren volksaard en die niet vatbaar zijn gebleken voor den democratischen geest, die geleidelijk onder ons volk is gegroeid.

De democraten, die vol zijn van: „vrijheid — gelijkheid — broederschap" van rechten van den mensch-burger, denken alleen in algemeene begrippen, die on-Nederlandsch zijn in levensbeschouwing. De aard van ons volk is anders. Dit blijkt uit tal van levensuitingen in den loop der eeuwen. Onze volksaard kenmerkt zich door wat wij gewoon zijn te noemen boerenverstand, doodgewoon, nuchter Hollandsch gezond verstand, dat de even nuchtere werkelijkheid onder oogen ziet en durft zien. Ons volk maakt zich niet druk over andermans of eigen voortreffelijkheid, maar tracht in gemoede, naar eer en geweten, met goed fatsoen door de wereld te komen en helpt daarbij naar vermogen den naaste, zonder dat de rechterhand weet, wat de linker doet. Ziedaar onze Nederlandsche boeren, visschers, zeelieden en neringdoenden ten voeten uit geteekend, ver verwijderd van snorkende, pratende en zwetsende democraten!

In schijn is ons volkskarakter verdwenen en als het ware overbluft door democratisch geblaar, overgenomen uit Latijnsche en Fransche geschriften. Onze diepste aard is echter door en door Germaansch.

En voor ons, Germanen, bestaat er geen „menschheid", waar de democraten boordevol van zijn. Voor ons bestaan slechts ons volk en andere volkeren. Vreemd is ons ook het individualisme, maar niet de persoonlijkheden! Wij zien onszelf en anderen niet in de eerste plaats als „individu", maar als lid eener gemeenschap, van een familie, stam, dorp of volk.

De rol nu van het platteland en zijn bewoners in onze Beweging is van een beteekenis die, hoe de politieke toestand op een bepaald oogenblik ook moge zijn, door niemand, die een open oog heeft voor de werkelijkheid, onderschat zou worden. Voor de politieke klaploopers, die het wel en wee van ons volk gemaakt hebben tot een rekensommetje ten eigen bate, ligt dan ook in onzen gestadigen opmarsch op het platte land het grootste gevaar. Uit ervaring weten zij, dat op het platteland geen politieke kunstgrepen baten en dat daarom juist het platteland steeds de zwakke plek, de voortdurende bedreiging van hun in stedelijke demagogie verankerde posities vormt.

Daar het platteland dan ook den roep van het Nationaal-Socialisme verstaan en overgenomen heeft, loopen de politiekelingen binnenskamers angstig te hoop. Binnenskamers! Want zoo zij iets vreezen, dan is het wel, dat aan de door hen misleide stedelijke massa's hun angst en daarmede hun aan deze massa's gepleegde verraad duidelijk wordt. Het Nationaal-Socialisme is door het platteland verstaan, niet als iets nieuws, maar veel meer als een formuleering van oeroude onuitgesproken wenschen, verlangens en gedachten, welke het platteland van geslacht op geslacht heeft overgedragen en sinds de oudste tijden heeft bewaard als een heilige reliekschrijn, ver buiten het bereik van grage grijpvingers der stedelijke mammondienaren.

Voor de stedelijke massa's, die juist als massa's sinds jaar en dag aan zelfvernietiging zijn prijsgegeven, is het Nationaal-Socialisme misschien iets, dat gedeeltelijk buiten eigen wezen staande wordt beschouwd, iets dat misschien, heel misschien vage herinneringen oproept aan tijden, waarin die massa's nog uit menschen bestonden, die óók nog de verbondenheid met den grond kenden. Deze massa's staan echter *nu* los van den grond en van alles, wat daarmede innig verbonden is en zij gelooven veelal met veel geschreeuw en fel geschitter van goud en

zilver die vage, verre herinneringen te kunnen overstemmen door den materialistischen roes van het steedsche leven. Juist daarom is het meer dan noodzakelijk, bij de stedelingen het diep in hen weggezonken en ingeslapen begrip, dat hun dien band met den grond doet verstaan, tot herleving te brengen.

Voor het Nationaal-Socialisme is hier een grootsche taak weggelegd. De beroepsstatistiek van 1899—1930 geeft ontstellende cijfers. Niettegenstaande de bevolking in die jaren met millioenen toenam, liepen de landbouwberoepen terug van 30 tot 20 %, waartegenover de vrije beroepen met 33 % opliepen. Dit kenteringsproces dwingt ons tot een scherpe ontleding van werkelijke en vervreemde waarden in onze samenleving, ook al schijnt ons volk zich liever aan zulk een ontleding te onttrekken. De werkzaamheid richt zich meer op het groep voor groep pogen te behouden van wat is of overblijft, dan wel op het onderzoeken of zulk een behoud wel werkelijk voor de toekomst van ons volk gewenscht of noodzakelijk wordt geacht. De strijd tegen wat men „crisis" noemt wordt op vele fronten gestreden als een strijd van cijfers. Het eene front speelt zijn cijfers uit tegen het andere met voorloopig als eenig gevolg een verlies voor alle partijen. De atmosfeer wordt steeds onbehaaglijker en het eindresultaat is, dat het nationale saamhoorigheidsgevoel tot een begrip wordt, waarover men praat zonder het te kennen. Men gaat de koek verdeelen onder toezicht van vadertje staat — terwijl deze papa in feite onmachtig is om als vader op te treden, gebonden als hij is door de politieke partijen.

Materiëel geschoolde leiders van boerenorganisaties geven zich geen rekenschap van deze dingen. Laat men het lot van den boerenstand en van het volk in *hun* handen, dan zullen beide aan zichzelf te gronde gaan.

Men moet leeren inzien, dat de mensch innig verbonden is met de aarde. Hij kan er niet van gescheiden worden zonder te verdorren als een afgesneden loot. Ondanks cijfers, die bij elkaar gevoegd worden om het tegendeel te willen bewijzen, zal er een belangrijke groep moeten blijven, die de bloedwarme aanraking met de aarde onderhoudt om de daaruit groeiende krachten te kunnen doorgeven aan de volksgenooten, die deze aanraking missen. Deze groep zal de gezonde groep zijn.

Immers, waar al het denken en al het werken van den boer in de eerste plaats gericht is op den bodem, ziet hij zich in nimmer uitgeputte overdaad de psychisch en physiek-noodige levenssappen uit de eerste hand toegemeten. Het is leven, dat leven wekt en gansch de werkzaamheid van den landman is op het leven gericht, is voortdurende bezinning op de geheimen der natuur en op de practische mogelijkheden, die zich daardoor voor hem open doen. Dit vergt een geestelijke soepelheid en kracht, die men in de steden en in „intellectueele" kringen nauwelijks vermoedt.

Wel bizonder gezegend is de invloed, die van den landarbeid op geest en lichaam kan uitgaan. Hoe vaak spreekt de gelaatsuitdrukking van den boer niet zijn geheele wezen uit, zijn gebondenheid aan de aarde, aan den hemel, zijn berusting? Wie kent niet die prachtkoppen, diep gegroefd en gerimpeld veelal, maar met oogen die zien? Zien, omdat zij weten!

Niet ten onrechte is de stelling verdedigd, dat een zuiver en hoog-

staand boerenleven een der beste waarborgen is voor de bewaring der volkskracht. Geen wonder, dat daarom ook de boerenziel met haar soms wonderlijke tegenstellingen ten allen tijde de aandacht getrokken heeft van dichters, schrijvers en vorschers.

Een van de trekken, die in het boerenleven sterk naar voren komt, is het gevoel voor recht. Nu is onze strijd voor het Nationaal-Socialisme ook een strijd voor een beter recht, voor een recht, dat beantwoordt aan het rechtsgevoel van ons volk. Het thans geldende recht voldoet daaraan allerminst. Het houdt te eenzijdig rekening met de belangen van geld en handel. Het voortbestaan, de toekomst van ons volk komen daarbij op het tweede plan. Wij echter willen een recht, dat het welzijn van onze geheele volksgemeenschap vooropstelt. Voor ons is recht, wat wij voor ons geweten kunnen verantwoorden. Het is, wat rekening houdt met de instandhouding van de moraal en de goede zeden, zooals deze in onze harten leven. Het is, wat rekening houdt met de belangen van den levenden, arbeidzamen volksgenoot en van zijn gezin te midden der volksgemeenschap. *Dit* recht is thans ver te zoeken. In de boerenharten echter leeft het voort, overgeërfd van vader op zoon. Zij kennen nog dat oude recht, beter dan het thans geldende recht, zooals wij dat weer willen hervinden en zooals onze verre voorvaderen het huldigden en dat gekenmerkt was door eenvoud, ongekunsteldheid, eerlijkheid en wars van spitsvondigheden. Onze strijd is dus ook een strijd voor het oude, diep in het volksgeweten levende boerenrecht van onze boerenvoorvaderen.

Hierboven zeiden wij reeds, dat de plattelanders het Nationaal-Socialisme hebben overgenomen niet als iets nieuws. Ook historisch is aan te toonen, dat de boeren van natuur Nationaal-Socialisten zijn, dat het Nationaal-Socialisme wortelt in het boerendom.

De oud-vaderlandsche boer, de verre voorvader van al onze tegenwoordige geslachten, wrocht zijn stoeren arbeid in het sterke bewustzijn, Gods aarde te bewerken en de hoeder te zijn van het door den Oppermachtigen tot den dienst des menschen geschapene. Hij leidde een sober leven, zonder zich te kort gedaan te voelen. Zijn voortbrengselen stond hij af in ruil voor die levensbehoeften, die hij zelf niet kon voortbrengen. Alles wat hij deed, deed hij in nauwe samenwerking met zijn sibbe- en stamgenooten. Het vee weidde men in de gemeenschappelijke weide, samen bouwde men de huizen samen onderhield men de wegen, samen werd het bebouwen der akkers geregeld, samen werd over de markegronden beslist, samen onderwierp men zich als *vrijman* aan de leiding van een door bekwaamheid en vertrouwen aangewezen leider om voor te gaan in *eer* en *getrouwheid*. Al wat het leven bracht en nam: samen werd het doorleefd. Daar was een hechte band, die mensch bond aan mensch. De oude boerschappen waren volksgemeenschappen in den echten zin des woords, met volksgenooten die weinig over hun rechten twistten en wier plichten in het logische en weinig ingewikkelde natuurrecht, dat onverbiddelijk maar zuiver en steeds op het gemeenschapsbelang gericht was, hecht waren verankerd.

Andere samenlevingsvormen en andere bedrijfsvormen doemden op en verwierven zich een plaats. De gesloten bedrijfsvormen van den ouden landbouw konden op den duur niet gehandhaafd worden en daarmede werd ook prijsgegeven het geestelijke fundament der gemeenschappe-

lijke gebondenheid aan hoogere levensplichten. Het streven naar eigen voordeel, waarmede de „beschaafde" de liberalistische kapitalist en de „bewuste" proleet (niet proletariër!) van marxistisch-joodschen huize thans Gods aarde tot een hel gemaakt hebben, schoof zich in de plaats. Het resultaat? Onze hedendaagsche aan verproletariseering prijsgegeven boerenbevolking.

Nu willen wij, Nationaal-Socialisten, *niet* terug, maar wij willen het in het verleden gepleegde verzuim te niet doen. Wij willen en zullen in onze volksgemeenschap den ouden, natuurlijken gemeenschapszin weder tot volledige werkzaamheid brengen en het rechtsbewustzijn van de onvertroebelde volksziel, het hooge plichts-besef, waaruit de *ware vrijheid* opbloeit, weer tot nieuw leven brengen. Dit is het wezen van het Nationaal-Socialisme: het wil een eerlijk, eenvoudig en stoer volk, geleid door wie op grond hunner karaktereigenschappen en hunner bekwaamheden tot leiding bestemd en geroepen zijn. En het weet, dat zulk een volk als kern en bloedbron behoeft, een in àlle geledingen gezonden boerenstand, gehard in den voortdurenden strijd met de natuur, getrouw aan de volksgemeenschap, wier voedselbron en levensruimte aan zijn hoede is toevertrouwd, een boerenstand, die niet van zijn bodem ontworteld of vervreemd is.

Hierin vindt men de verklaring, dat het Nationaal-Socialisme weerklank vindt in de echte boerenharten, óók al zijn zij vaak niet ontkomen aan den noodlottigen, verscheurenden invoed der politieke stroomingen, die hen, ondanks zichzelven, meesleurden. De taak en de plaats van den boer worden hem door het Nationaal-Socialisme gewezen, dat het land terug wil geven aan een volk, dat het waard is, volks*gemeenschap* te zijn en op eigen bodem te leven en te arbeiden. In dit licht dient men te begrijpen, dat onze roep: „Boerenland in boerenhand" meer dan een gewone leuze is.

Tenslotte een enkel woord tot de jongeren in het algemeen en tot de jonge boeren in het bizonder.

Op U en Uw kinderen berust de toekomst van ons geslacht. Gij zijt de bouwers aan de nieuwe maatschappij. Uw plaats is tot nu toe in dezen staat miskend en daarom wint de Nationaal-Socialistische gedachte onder U zooveel veld. Juist omdat Gij voelt, dat Uw, aan idealen rijke, jonge leven dreigt ten onder te gaan in een modderpoel, zijt Gij onze gelederen komen versterken. Gij, jonge boeren, hebt van huis uit gezonde begrippen medegekregen. Ge hebt hard leeren werken en zuinig leeren leven. Alleen in een goed georganiseerde maatschappij zult Gij U werkelijk thuis gevoelen. Daarom ook zijt Ge tot ons gekomen. Durft dan ook verder te leven, wanhoopt niet aan de toekomst van Uw bestaan! Wij zullen gezamelijk het platteland weer doen opleven. De velden zullen wij weer met vakmanshanden bewerken, de velden, die de volksgemeenschap aan U toevertrouwt. De dag van Mussert zal de dag der boeren zijn! Uit de verbinding van mensch, van boer en bodem zal eens in breede lagen het besef weer naar voren dringen, dat uiteindeijk de gansche volksgemeenschap diep geworteld is in den vaderlandschen grond. En dan zal zijn bereikt, wat het Nationaal-Socialisme wil bereiken: de opheffing der tegenstellingen tusschen de groepen, die onze volksgemeenschap vormen, maar ook en vooral de opheffing der onnatuurlijke tegenstellingen tusschen stedeling en boer, beiden werkers, arbeiders aan het welzijn van het geheel.

H.